

KIS HAV

K. CRCSOLYÁZÁS. (Lásd a 287. l.).

18. sz. — 1872/73.

IV. kötet.

MATYI ÉS PETI

vagy :

az élet egy korálszigeten.

(Folytatása.)

LEGÉNYEK közül majdnem mindegyik eldugott volt egyet-mást a „Herkules“ romjainból partra vetett drágaságok közül; de most, midőn a „Fóka“ matrózai fegyveresen partra szálltak, senki sem mert ellenállni s visszaadta, a mit eldugott. A kapitány aztán kárpotlásul azért, hogy az elveszett „Herkules“-sel a legénység ruhái és apróbb holmijai is elvesztek, mindegyiknek ajándékozott valamit, a szerint, amint viselte magát a megpróbáltatás napjaiban. Ezután a csónakba ültek s néhány óra alatt mindnyájan a „Fóka“ fedélzetén voltak.

A kapitány, ki a „Herkules“ hajótörésekor is utolsó hagyta el a már-már elmerülő hajót, most szintén az utolsó csónakkal hagyta el a szigetet. Már épen belépett a csónakba midőn egyik matróz hirtelen fölkiáltott:

„Még egy ember van a szigeten!“

Mindenki a szigetre tekintett és csakugyan nem messzire, szikla tetején láttak egy embert, ki erősen kiáltozott és kezeivel integetett. Alig lehetett ráismerni, hogy emberi alak; egészen össze volt aszva, majdnem meztelen, haja eltakarta arcát, úgy hogy szintén ijesztő volt ránézni.

Néhány matróz visszatért a partra

és közeledett a szerencsétlen ember felé; de amint közel értek, ez hirtelen futásnak eredt és szaladt be a szigetre. A matrózok azonban jobban bírták a futást és csakhamar utólérték, épen midőn a szökevény már egészen kimerülten összerogyott. Karjaikra vették s elvitték a hajóra, hol aztán fölismerték Mártont, a kormányzó holttestének megcsontítottját s gyűrűje orzóját, ki fogságából megszökött. A „Fóka“ fedélzetén rögtön orvosi ápolás alá vették s kissé meg is erősödött, de csak testileg; elméjét nem nyerte vissza, megtévelyodött. Mióta megszökött a kapitány őrizete alól, nyers kagylókból, tengeri füvek-ből élt s ez, valamint a lelkifurdalás teljesen megtörte a szerencsétlen embert. Néhány napig még élt a hajón, de aztán ismét rosszabbul lett s minden orvosi ápolás daczára meghalt.

A többiek, ámbár a nélkülözés mindnyájokat szintén beteggé tette, lassanként visszanyerték egészségüket s megérkezvén Port Louis-ba, jó emberek házánál kipihenték átszenvedett fáradaimaikat. Mikor aztán már teljesen fölüdültek, kiki tána látott, hogy tovább jusson valamikép. A kapitány elbucsuzott legényeitől s Bogrács bácsival azon fáradozott, hogy a „Herkules“ hajótöréséből megmentett portékát rendeltetése helyére szállítsa; Andor urfi és az orvos egy hajón elutaztak Kalkuttába, a legények pedig beszegődtek újra matrózoknak különféle hajókra s így elszéledtek. Csak hárman maradtak együtt: Baltás gazda,

Matyi és Peti. A „Fóka“ hajónak szüksége volt emberekre és fölszólították Baltás gazdát, hogy álljon oda szolgálatba s hozzon még magával egy-két legényt.

„És hová indul a Fóka?“ kérdé Baltás gazda.

„Ausztráliába, Melbourne városába.“

„Hm! Ez ugyan épenséggel nem visz bennünket közelebb hazánkhoz.“

„De ott talán akad hajó, mely haza viszi. Aztán ha mindjárt nem akad, elmehetnek egypár hétre az aranybányákba, talán még szerencsésük lesz, találnak aranyat.“

„Isten neki, nem bánom,“ szölt Baltás gazda s fölkereste Matyit és Petit és elmondta nekik a dolgot, hozzátevé, hogy mégis csak jobb valamit próbálni, mint haszontalanul tölteni az időt. A két ifju ráállott s így néhány nappal utóbb már ismét tengeren voltak Ausztrália felé. Peti most már egészen más volt, mint hajdan; az átszenvedett fáradalmak komolylyá tették őt s mielőtt újból hajóra szállt volna, szép levelet irt haza anyjának és nagybátyjának, bocsánatukat kérvén könnyelmű tetteért. Matyi is irt levelet szüleinek, bár attól félt, hogy talán meg is ölte őket azóta a bánat és szomorúság.

Ausztráliába minden baj nélkül megérkeztek s bucsut vevén a „Fóka“ kapitányától, rögtön tudakozódtak a kikötőben hajó után, mely őket haza vigye: de bizony ilyenre nem találtak. Elhatározták tehát mindhárman,

hogy elmennek az aranybányák vidékére s ott próbálnak szerencsét. El is mentek s dolgoztak az aranybányákban, de bizony nem talált sok aranyat sem Baltás gazda, sem Matyi, sem Peti, hanem volt sok furesza kalandjuk e messze vidéken. E kalandok elbeszélésére azonban már nem marad helyünk, csupán egyet kell elmondanunk.

Baltás gazda és két fiatal barátja megunván az aranykeresést, vissza-indultak a tengerparti város felé azon reményben, hogy most talán már lesz ott olyan hajó, melyen hazamehetnek. Persze gyalog mentek, egy-egy tarisznya volt mindegyikök oldalán, tele eleséggel, Baltás gazdának meg egy puskája volt. Roppant forró nap volt s Matyi és Peti ugyancsak örültek, midőn délután Baltás gazda a sűrű erdőben megállt s azt mondá, hogy ma nem mennek tovább, itt töltik az éjszakát.

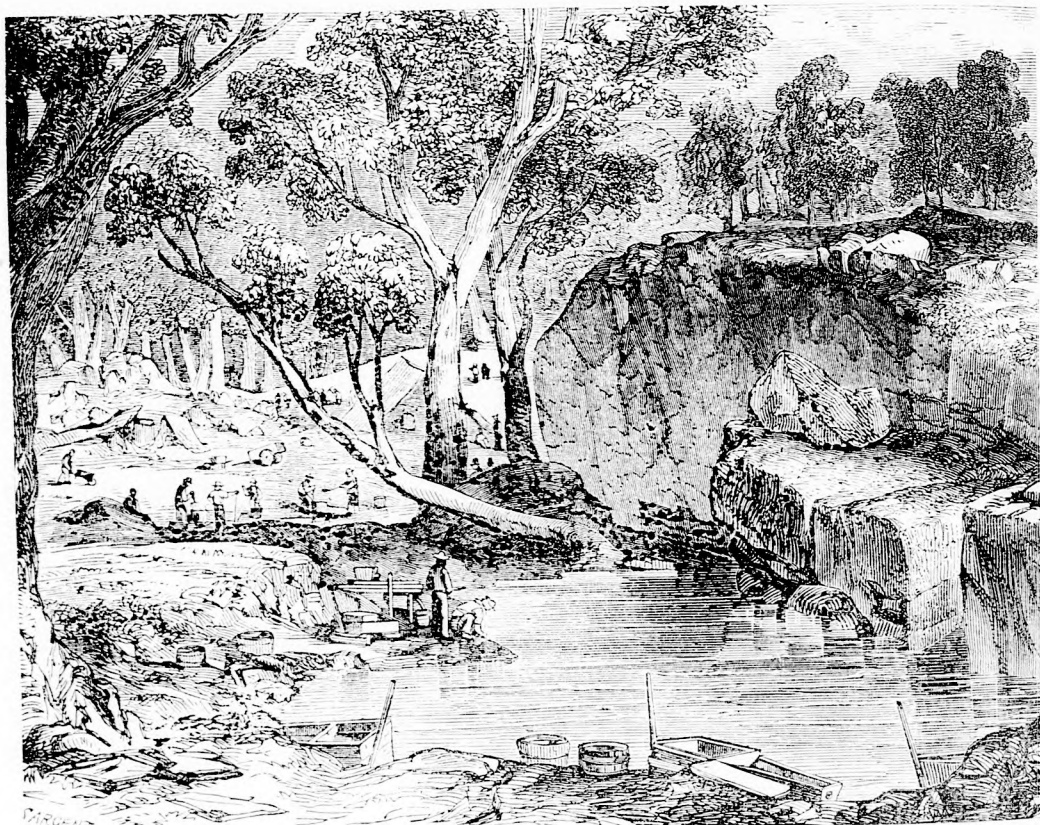
Leheveredtek egy fa alá s előszedték a tarisznyából az eleséget és falatoztak. Egyszerre azonban Baltás gazda aggodalmasan tekintett föl az égre.

„Hm! aligha zivatar nem lesz. Nem telik belé egy óra s a zápor szakadni fog, a mi pedig nem kellemes multság, mikor az ember így szabad ég alatt van. Maradjatok itt, majd én körülnézek, nincs-e itt valahol a környéken valami telepítvényes háza, a hová menekülhetnénk.“

Ezzel Baltás gazda fogta puskáját és távozott az erdőbe. Sokáig

kalandozott szerte, a nélkül hogy valami élő lényre akadt volna. Egyszerre egy kanguru ugrott föl a bokorból s Baltás gazda gondolván, hogy jó lesz ezt megsütni vacsorára, üldözni kezdte. Rálőtt kétszer is, de nem ta-

lálta s tüzesen üldözte tovább, míg végre a gyorslábu állat hirtelen eltűnt a sűrűben s Baltás gazda tünődve állt meg domb tetején. Amint innen szétnézett a kanguru után, egyszerre örömmel felkiáltott:

MATYI ÉS PETI AZ ARANYÁSÓKNÁL. (Lásd a 275. l.)

„Nini! Hisz az ott füst! Ott emberek vannak, ott háznak kell lenni! Lássuk csak!”

Gyorsan ment azon irányban, hol a füstöt látta s amint a dombról leért, kis patakhoz jutott, melynek tulsó oldalán öreg embert pil-

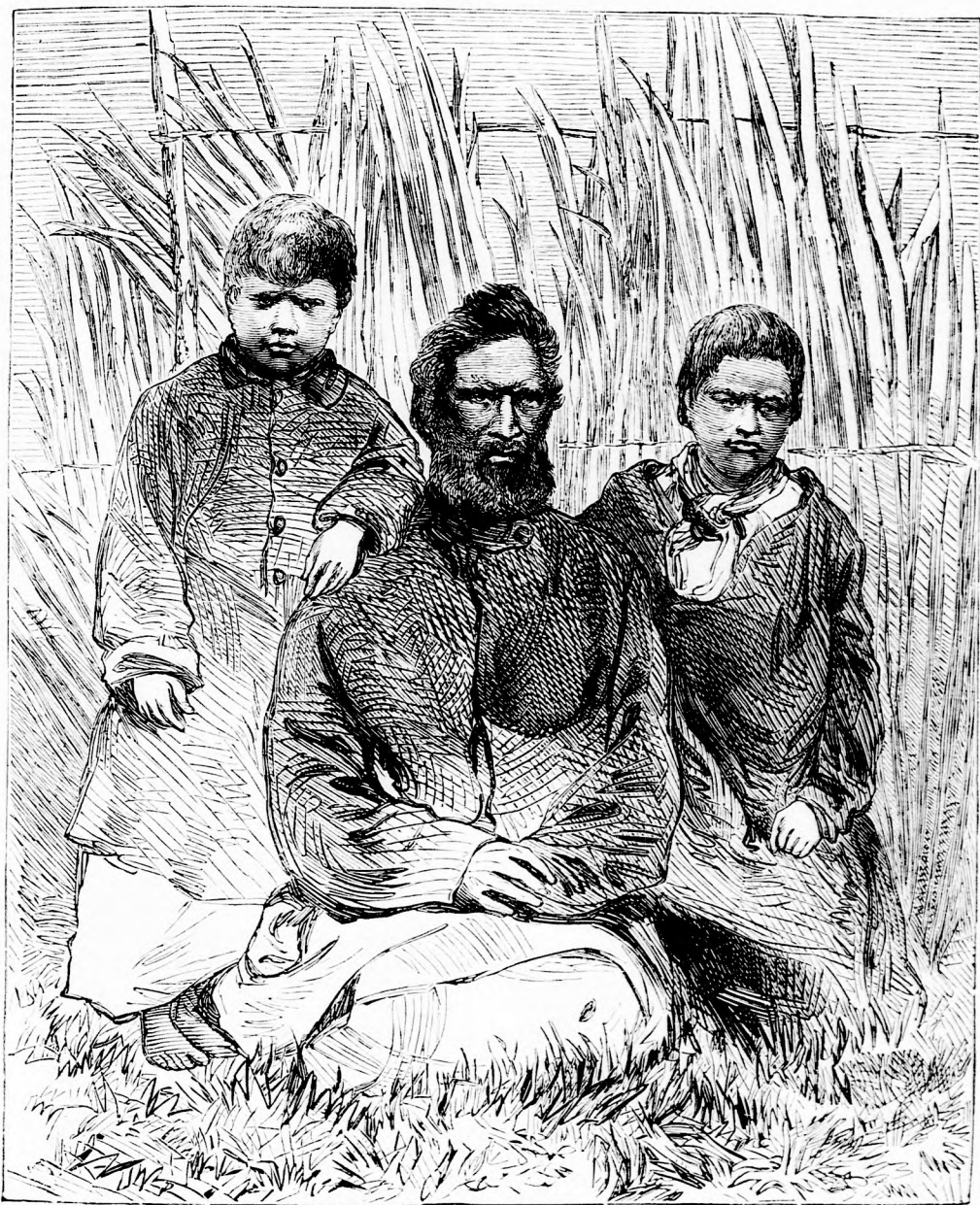
lantott meg. Az öreg vigan fűtyörészve halászgatott s nem vette észre, hogy Baltás gazda átlábolt a patakon és közeledik feléje, sőt nem vette észre azt sem, hogy mérges kigyó egészen közel csuszott hozzá s

(Folytatása a 278. lapon.)

tovább, míg
irtelen eltűnt
zda tünődve
. Amint in-
u után, egy-
t:

vigan fűtő-
em vette észre.
bolt a pata-
sót nem vette
y mérges ki-
szótt hozzá s
lapon.)

A MAORIK. (Lásd a 287. l.)

(Folytatás a 276. laphoz.)

már ráugrani készül. Csak mikor Baltás gazda lábai alatt a galyak ropogását hallotta, akkor pillantott föl, de hamarjában csak a veszedelmes kígyót látta meg és úgy megijedt, hogy a partról egyenesen a vízbe bukott. Baltás gazda odaugrott, rátaposott a kígyó fejére, aztán hamar kiségité az öreg embert a vízből.

„Ejnye atyafi, de megijedt!” szolt Baltás gazda. „Itt a kulacsom, jó pálinka van benne, igyék egy kortyot, az majd megerősíti.”

Az öreg jót huzott a kulacsból, megköszönte s aztán barátságos beszélgetésbe eredtek, mi közben az elmondta, hogy itt közel van a kis tanya, melyben gazdájával együtt lakik

(Folytatása következik.)

A NAP ÉS AZ EMBER.

A nap akkor legszebb, mikor fölkel és mikor lenyugszik; boldog azon ember, kinek halála ép olyan szép és nyugodt, mint a minő bölcsője volt.

EGY LAKOMA A TENGERI NYULNÁL.

— Dr. Jäger után —

fordította:

Hüberth Károly.

ÉGIS csak kellene egyszer megint eselyt readezniünk,“ szolt férjéhez a tengeri nyul asszony, — „hiszen már sok idő folyt le utolsó lakománk

óta. Ide lenn az épületben oly hosszúnak látszik az idő, s oda fenn sincs jobb dolog, mi-ta a fák levelei lehullottak, s a szántóföldeket az a csúf köd elborította.”

— De anyjuk, — viszonzá a férj, — nem tudod, mivel végződött a multkori, hogy a gyík és a cziczkány összevesztek azon, valjon lófereg-e jobb ízű, vagy pedig a tücsök, minek az lett a vége, hogy a cziczkány a másiknak farkát leharapta, s aztán az egész szomszédság arról beszélgetett?

— Arra rá se hederítsünk, s ép ez okból mostan csak békességes vendégeket hívunk meg, mint p. o. szomszédasszonyunkat a mezei egeret, aztán a pelét, a mely oda át lakik a nagy tölgyfa mellett, s gyermekeink iránt mindig oly barátságos. A vakandokot is elhívhatjuk, az senkinek sem vét.

— No nem bánom, tudom, nem hagysz békét, ha kérésedet megtagadom; hanem azt megmondom előre, hogy neked kell mindent beszerezni, én semmihez sem nyulok.

Nyul asszony barátságos képet vágott, azonnal vette bundáját, s elment hívogatni. Mindnyájan elfogadták a meghívást s a pele még azt tanácsolta, hogy jó volna a hörcsögöt is elhívni a rozs

földről
tozik;
mégis
tést, r
lehet

koma,
nem t
egysze
nagyor

a dolo
fogja
fogja
tést se

Ig

és este

sen ten

hol a

illatos

el volt

pörkölt

kalász

maradt

garépa

azonbar

kandok

pot, ke

a házia

mindny

fübe he

félelme

tettem

szer a

áll egy

egy dar

fáradozt

nár fek

mindny

és tüze

ha a ke

mindene

értem h

tak, hog

mit? Sz

földről, mert az ugyis a rokonsághoz tartozik: az igaz, hogy durczás legény, de mégis meg kell neki adni e megtiszteltést, mert ha nem, akkor majd meg sem lehet maradni szomszédságában.

— Igazad van, — válaszolt nyul koma. — őt is elhívom tehát; persze nem tudom, mit fog az uram mondani; egyszer összevesztek egy répán, s akkor nagyon csunyákat mondtak egymásnak.

— Ejh, hiszen megpróbálhatod; ha a dolog valóban oly rosszul áll, akkor nem fogja a meghívást elfogadni, de azt sem fogja mondhatni, hogy e megtiszteltést sem akartuk neki megadni.

Igy tehát a höresög is meghivatott, és este egyik a másik után jött esendesen tengeri nyul szomszéd uram lakására, hol a háziasszony a szobát szépen kirakta illatos erdei füvekkel. A konyha is jól el volt látva, a höresögnek rozsszemeket pörkölt, a mezei egér helyén egypár szép kalász diszlett, melyek még az aratástól maradtak, a pele számára egy nagy sárgarépa telt; legizletesebb színük volt azonban a szépen sütött gilisztáknak a vakandok számára.

— Hogy mint töltötted a mai napot, kedves szomszédasszony? — kérde a háziasszony a mezei egértől, midőn már mindnyájan jóllaktak, s kényelmesen a föbbe heveredtek.

— Oh! képzeljétek csak, mily nagy félelmet állottam ki ma! Már régen föl tettem magamban, hogy átmegek egyszer a molnár kertjébe; ott még most is áll egy szép káposztafő, s ebből akartam egy darabkát hazavinni. Már legjavában fáradoztam, midőn hirtelen előjött a molnár fekete macskája, melyet bizonyára mindnyájan ösmertek. Oly roppant nagy, és tüzes szemekkel nézett reám, hogy ha a kerítésen hamar át nem buvom, mindenesetre megfogott volna. Reszketve értem haza, itt meg gyermekeim jajgattak, hogy miért nem hoztam nekik valamit? Szegényeknek azután néhány gyö-

kérrel kellett megelégedniök, melyeket ott közel találtam.

— Igen, igen, — nevette a pele, — ti egerek nagyon vigyázatlanok vagytok. Ha én a mezőre megyek, mindig vigyázok, minden pillanatban hátsó lábaimra állok, s úgy nézek széjjel, sőt némelykor vakandok uram házára is felállok, hogy szabadabban nézhessek szerte; jól tudom, hogy nem egészen biztos e tájék, egyszer a holló jön ki az erdőből, vagy pedig a gatyás ölyv ül a patak mellett a határkőn, sőt a legnagyobbik gazficzkót, a vereshaju rókát is láttam már néhányszor, a mint a bokor mögül előkukucsált. De bizony engem nem igen kapnak meg. Ha ilyesmit látok, gyorsan berohanok lyukamba. — Ugy kell nektek, — szólt a vakandok, — minek dugjátok ki az orrotokat. Ép oly jól tudtok ásni, mint jómagam, mért nem maradtok szépecskén a föld alatt? Ott senki sem fogna benneteket bántani. Ott fent egy pillanatig sem vagyunk biztosságban; nem tudjuk, nem fog-e a legközelebbi göröngynél semmire kellőre akadni, ki aztán megöl.

— Kedves vakandok barátom, — szólalt meg a pele, — ez már izlés dolga, s megvallom, nem cserélnék veled. Mégis csak szép az, ha a nap melegen süt bőrünkre, s tű és virágok között lehet mászkálni és nyalakodni, a hol tetszik!

— De kedves barátom, mi gondom nekem a napfényre? Nem bánom én, ha ott van is, a hol a hátam közepe, s a hol az ásás nekem rosszul esik, ott meg se kezdem.

Igy csevegtek még egy ideig összevissza, a pele mindig dicsérgette a napfényt, mely iránt a vakandoknak semmi érzéke sem volt, mert hiszen szegény vak, s mint ilyen esetben történni szokott: mindenik azt akarta, hogy neki legyen igaza.

— Höresög uram, hát ön mit szól ehhez? — vágott közbe, a nyul felesége —

(Folytatás a 221. l.)

DOBJ MEG, HA TUDSZ!

MEGDOBJALAK ?

hisz ön nagyon ért az effélékhez, miért olyan szótalan ma?

— Semmiképen sem birom fölfogni, miért perlekedtek e fölött? Nekem mindegy: ha jó idő van, a rozsföldre megyek, s csak jöjjön oda valaki, majd kimutatom a fogam fehérét! — ha rossz idő van, akkor otthon maradok.

— S éhezél? — kérde a vakandok.

— Hm — viszonzá a höresög — nagyon is jól tudom, hogy mily könnyelmű ficzkók vagytok ti; a mai napot eltöltitek s a holnapra nem gondoltok. Nekem mindig teli élestáram van, s ha eső esik, nem szükséges cipőimet besároznom.

— Soh' se kérkedjél annyira, höresög ur! — kiáltott a pele az asztalon keresztül. — ép úgy értünk mi is ahhoz, mint te magad, vagy talán még jobban! Halálra fáradsz, míg éléskanadádat megtöltöd, s étvágyadat tekintve, bizony nagy munkába kerül, míg az élestár annyira megtelik, hogy az egész telet kitöltheted vele.

— Bizony, igazad van, pofazaeskóm igazán fáj, mire az aratás elmúlt; de aztán egész télen át kinyughatom magamat.

— Tán azt gondolod, hogy én nem pihenhetek? Az egész telet keresztül alszom oly nyugodtan és édesdeden, s ép úgy nem eszem, mint ahogy a bokrok-nak nem kell enni; így egyszermind a beszerzés fáradságát is kikerülöm.

— Ez ismét csak az izlés dolga, — viszonzá a höresög, — ér legalább nem igen szeretek üres gyomorral aludni s nem is nevezem azt életnek. Te az egész telet átalszod, de nekem kedvem telik abban, ha ott alant meleg fészkenben ülök s meggondolom, hogy miként fekszik ott kint a hó, s hogy szinte ropogni hallom lent nálam. Ugy-e bár, szomszéd asszony, — szólt a mezei egérhez, — fölkeresett engem már télen, s nem igen rossz világ van nálam?

— Bizony, az igaz, höresög ur! Ha

nem csinálna olyankor mindig oly gonosz képet, minden jó volna. De azért egészen mégsem szeretném én sorsát osztani, nem igen vagyok barátja a hosszas egy helyen való maradásnak, s nagyon örülök, ha a hó alatt lyukakat furva, néha itt-ott friss fücesomót, kis lóherét, vagy gyökereket találok.

A tengeri nyul épen azt a bölcs megjegyzést akarta mondani hogy: „minden bolondnak legjobban tetszik a maga sapkája, s mindenki azt csinálja, a mit legjobbnak vél,“ ekkor — gondolhatjátok az ijedelmet, — egy menyét rohant a békés társaságra. A mezei egér a nyul mögé bujt, mely vészogva odahuzódott a szögletbe, a pele mindnyájok között a legfürgébb lévén, egy lyukon keresztül a szabadba szökött; a vakandok elkezdett ázni, mintha az ő életére törne az ellenség, — csak egy nem ijedt meg, s ez a — höresög volt. Senki sem tette volna föl e kövér legényről, hogy oly gyorsan meg tud fordulni, hogy a menyéttel szembeszálljon, s mielőtt észre lehetett volna venni, már egymásra rohantak. Mily tombolást, zörömbölést és lármát vittek végbe, midőn egymást harapdálták és karmolták! Csakhamar vér is folyt, a menyét a höresög lábát leharapta, míg maga is több sebből vérzett. Időnként félbehagyták a harcot, hogy lélekzéshez jussanak, s azután ismét uj dühvel rohantak egymásra; végre torkon ragadták egymást, s olyat haraptak, hogy mindketten halálosan megsebesültek. Ekkor a menyét az egyik, a höresög a másik szögletbe vánszorgott, fekete vér ömlött orrukából és szájukból, s nem sokára mindkettő kiadta páráját.

A tengeri nyul és felesége mindezt végignézték. Szótlanul s félelemtől eltelve ültek ott sokáig, míg végre a nyul megszólalt:

— Szegény höresög barátom, meghaltál! Mivé lettünk volna nélküled, midőn e rabló és gyilkos berontott? Mily

sokszor félreismertem dicső szivedet. Bocssás meg, hogy annyiszor elhalmoztalak szidalmaimmal!

— De apjuk, mért nem segítettél neki? A beszéd és sopánkodás most már semmit sem használ.

— Fogd be a szádat, asszony! Nem tudod, hogy én a nyulak fajához tartozom, a kik megesküdték, hogy vért nem ontanak? — De most becsületesen el kell temetnünk a halottakat. Siess; a mogyoró bokor alatt, ott, hol az út a faluba és a malom felé szétválik, ma délelőtt egypár sirásót láttam, midőn a pinty gyermekét temették; talán még ott találod őket.

Az asszony eltávozott, s nem sokára ismét megjelent egy sirásóval a hátán, mert hát így hamarább jöhetett. De midőn az a két holtat meglátta, azt válaszolta, hogy egymaga nem képes őket eltemetni, s néhány társát kell hívnia. Így tehát elhívott s odahívta társait. Persze sokáig kellett ásniok, míg a tetemek elég mélyen voltak a földben, s a nap már előkandikált a tölgyfa-erdő mögül midőn sárga-fekete hátukról a földet lerázták s a tengeri nyul tőlük elbucszott. Azután feleségéhez menve, szólt: „No, asszony, ez volt az utolsó lakoma!”

OLVASÓTÁRS.

(Képpel a 284. l.)

Ugyan, ugyan édes mama!
Mekkora könyv van előtted.
Magad hogy bírod olvasni
Benne a tenger betűket?

Bizony, bizony még eltévedsz
A nagy betű-rengetegben,
Jó, hogy oldalodnál vagyok
És segélyre kérhetsz engem.

Már most ketten olvasgatunk,
S így gyorsabban leszünk készen,
Mert hát bizony négy szem mindig
Többet lát meg mint a két szem.

A BÜVÖS ZENÉSZ.

(Képpel a 285. l.)

Hol volt, hol nem volt, de hajdanában valamikor volt egy hatalmas bűvész, kinek görbe orra volt, hosszú kecskeszakáll, bő ujjas zubbonya és hosszú orru papucs. Egész áldott napon át nem tett egyebet, csak unatkozott, a mi perze nagyon unalmas multság. Egy napon azonban már annyira unatkozott, hogy igazán majd halálra unta magát s töprenkedni kezdett, valjon mit csináljon. Ekkor eszébe jutott, hogy a zene nagyon pompás multság, jó lesz tehát egy kicsit muzsikálni. Nagy örömmel hozzá akar fogni s akkor veszi észre, hogy hiszen az emberek még tulajdonképen föl sem találták a zenét, tehát nem is lehet azzal mulatni.

Azonban olyan ügyes és hatalmas bűvészt ilyesmi nem hozhat zavarba; rögtön hozzáfogott, csinált mindenféle hókusz-pókuszt s ime, — sikerült neki a zenét föltalálni. Egy intésére azonnal előtermettek a különböző hangjegyek és szép rendben sorakoztak előtte; az egész, fél, negyed, nyolczad, tizenhatod, harminczketted jegyek százanként és ezrenként zummogtak teremőjük körül. A bűvész nagyon megörült, hogy ily szépen sikerült a munka és csakhamar kezdte használni is a jegyeket. Fölállította azokat szép sorba, mint egy nagy hadsereget s mindenféle mozdulatokat csináltatott velök. Mivel pedig minden jegynek meg volt a maga hangja, melyet mozgás közben hallatott, oly pompás csengés-bongás támadt, hogy gyönyörűség volt hallgatni. Ezután nem is unatkozott többé a bűvész, hanem mikor más dolga nem volt, előhívta hangjegyeit s a legjobban mulatott velök.

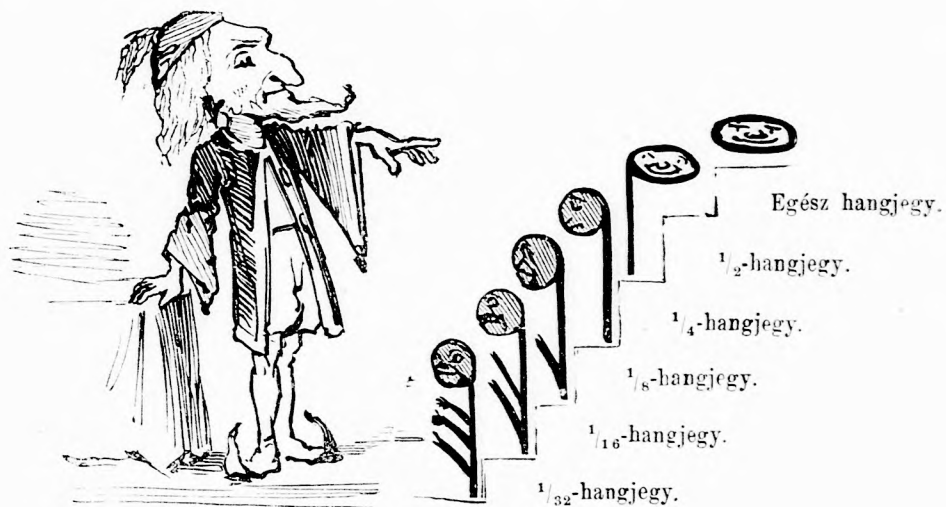
Így találták föl a zenét, — nekem legalább negyven év előtt így mesélte el a dadám és én elhittem. Elhiszitek-e ti is, kis olvasóim?

OLVASÓTÁRS. (Lásd a 283. 1.)

A BÜVÖSZENÉS Z.

(Lásd a 283. l.)

I. A hangjegyek teremtése.

II A hangjegy-parádé.

AZ EGÉRDOKTOR.

ILONKÁNAK volt egy nagynénje, Bertha néni, ki nagyon szerette a kis leányt és mindig kérte anyját, engedné, hogy Ilonkát néhány hét e magához vegye. Végre a mama beleegyezett s egy szép téli napon Ilonka fölült a szánra s Bertha nénivel utra indult. Jó fél napi járásra volt Bertha néni lakása, s bármint vigyázott is a jó néni, Ilonka a kemény hidegben megfázott s midőn haza érkeztek, rosszul érezte magát. Bertha néni azonnal lefektette, jó melegen betakarta, hogy megizzadjon, másnap meleg fürdőt készített számára s így szerencsésen elejét vette minden nagyobb bajnak; csupán az a kellemetlenség maradt, hogy Ilonkának néhány napig nem volt szabad kimenni a szobából.

Ez kissé alkalmatlan volt ugyan, de nem nagyon bántotta Ilonkát, mert így is jól mulatott. Bertha néni leánykája, Alice, mindent elkövetett, hogy vendége ne unatkozzék s ez sikerült is neki. A két kis leány oly vígan játszadozott a szobában, hogy a néninek sokszor még esítítani kellett őket; de a legfőbb mulatsága kivált Ilonkának, abból állott, hogy a szelid egereket sétáltatták. Volt tudniillik Alice-nak három fehér egérkéje, melyeket egy nagybátyjától kapott ajándékba. Az egérkék nem csak nagyon szép kedves állatkák voltak, hanem igen ügyesek is, ki voltak tanítva s Ilonka szinte nem akarta hinni, hogy azok egerek s nem valami kis boszorkányok. Volt egy kis kocsi, ebbe Alice két egeret fogott be, a harmadikat pedig a kocsiba ültette kocsisnak és szájába adta a gyeplőt. Mikor aztán jelt adott, a két egérke megindult és szépen körülhordozta a kis hintót a szobában, a harmadik pedig olyan hegykén ült a bakon, mintha legalább

is a király huszárja volt volna. Alice csinált ruhácskákat is az egereknek s fölöltöztetve leültette őket egy számukra készített kis pamlagra s aki a három tarka ruhás egérkét begyeesen ott tüni látta, meg nem állhatta, hogy föl ne kaczagjon,

Egyszerre azonban az egyik egérke beteg lett, nem evett, nem játszott társaival, s mindig szomorúan ült kis házikójukban. Alice gondosan ápolta s a sétakocsizási játéknak abba kellett maradni, hogy az egérke meg ne erőltesse magát. Ilonka azt állította, hogy a kis egér meghült, azért beteg; ő tudja, ő maga is meghülés folytán betegeskedik. Persze kinevették.

Egy délután Bertha néni és Alice kísétáltak, Ilonka pedig egymaga otthon maradt, mert olyan kemény hideg volt, hogy még mindig nem volt szabad kijárnia. Unalmában Ilonka megint csak az egérkékhez ment s azokat nézegette s a mint a kis betegre pillantott, ismét eszébe jutott, hogy ez bizonyosan meghütötte magát.

„Már akármit mond Alice“ gondolá Ilonka, „én azt hiszem, hogy a szegény egérke meghült, épen úgy, mint én. Ugy kellene őt is gyógyítani, mint engem . . . megfürösztetni, aztán lefektetni s jól betakarni, hogy megizzadjon. Akkor mindjárt vége lesz a bajának. Meg is teszem mindjárt . . . majd fog Alice örülni, ha hazajön s az egérke már egészséges lesz.“

És ezzel rögtön hozzá is fogott a gyógyításhoz. Előkeresett egy moszdótálat, aztán bement a konyhába és az üstből merített meleg vizet, (szerencse, hogy le nem forrázta magát; midőn a takaréktűzhelyre ágaskodott. Miután a vizet a moszdótálba betöltötte, megfogta az egérkét, mely szokva levén ahhoz, hogy czirogassák, hagyta magát kezébe fogni. De a meleg vízben sehogy sem tudott Ilonka boldogulni a beteggel. Az egérke semmikép sem akart megmaradni a für-

dőben, a
ben is az
Igyekezett
erővel les
gást vitt
is megszó

„Aha
gondolá
hogy ne t
majd ki n
Keres
legöngyölt
ugy hogy

„Igy
kém, ma
esni. A
és igen ke

Az e
egy vélem
beesetten
ténik, ha
haza nem
Alice, mit
szaladt és

„Oh
nálsz?“ k

Berth
fürdőben
hatá el ka
föltt; ha
vonta Ilon
Ilonka ma
gyógyítani
midőn mo
gyítással
kis beteg
lett baja s
vígan huzt
később ma
tott, hogy
tora lenni.

A föl
édekesebb

dőben, a forró víz sütötte bőrét s különben is az egér nem igen szereti a vizet. Igyekezett tehát kiszökni s midőn Ilonka erővel leszoritotta, oly siralmas czinczogatást vitt véghez, hogy a másik két egér is megszólalt a kalitkában.

„Aha! tudom már, mit csinálok,“ gondolá Ilonka, „begöngyölöm ruhába, hogy ne tudjon mozdulni, akkor aztán majd ki nem szökik.“

Keresett tehát egy kis báburuhát, begöngyölte az egérkét és betette a vízbe, úgy hogy csak az orra hegye látszott ki.

„Igy ni! Most fürödjél szépen, egérkém, majd meglátod, milyen jól fog esni. A meleg fürdő nagyon hasznos, és igen kellemes is, én nagyon szeretem.“

Az egérke azonban nem igen volt egy véleményben Ilonkával, mert kétségbeesetten czinczogott s ki tudja, mi történik, ha szerencsére Alice épen ekkor haza nem jó anyjával. Alig pillantá meg Alice, mit mivel Ilonka, rémülten odaszaladt és kiragadta kezéből az egérkét.

„Oh te szerencsétlen leány! Mit csinálsz?“ kiáltott majd nem sirva fakadva.

Bertha néni, midőn odapillantott a fürdőben ülő egérkére, eleinte nem fojtathá el kaczagását a bolondos gondolat fölött; hanem aztán komolyan kérdőre vonta Ilonkát, hogy tudott ilyesmit tenni! Ilonka magyarázta, hogy ő meg akarta gyógyítani az egérkét s nagyon megijedt, midőn mondták neki, hogy az ilyen gyógyítással könnyen megölhetette volna a kis beteget. Szerencsére az egérkének nem lett baja s néhány nap múlva megint vigan húzta a kis kocsit. Ilonka pedig később maga is nevetett, ha eszébe jutott, hogy akart ő a beteg egérke doktora lenni.

A M A O R I K.

(Képpel a 277. l.)

A földgömb déli részén egyik legérdekesebb ország az új-zélandi nagy ket-

tős sziget, mely a legkésőbb fölfedezett világrészhez, Ausztráliához tartozik. E szép ország benszült őslakóit maori-knak nevezik; izmos, szép testalkotásu emberek, hanem egy szörnyű tulajdonságuk van, melyről mai napig sem lehetett őket leszoktatni: az emberevés ocsmány bűnének hódolnak s egymás közt háboruskodnak, hogy aztán a foglyokat megöljék és megegyék. Ezen örökös egymásközi háboruskodás által azonban számuk is nagyon fogy és husz vagy harmincz esztendő alatt az egész népfaj egészen ki fog veszni és akkor országuk, az angoloké lesz, kik a tengerparton már építettek nagy kikötővárost. Az angolok mindenkép igyekeznek, hogy megtanítsák e vadokat szelidebb és miveltebb szokásokra és annyira már vitték is, hogy a maori főnökök európai ruhában járnak. Mai rajzunkon ilyen maori főnök látható két fiával s mindhárman tisztességesen föl vannak öltözve. De nem merném állítani, hogy európai külsejök daczára nem emberhust fognak ebédelni.

K O R C S O L Y Á Z Á S.

(Képpel a czimlapon.)

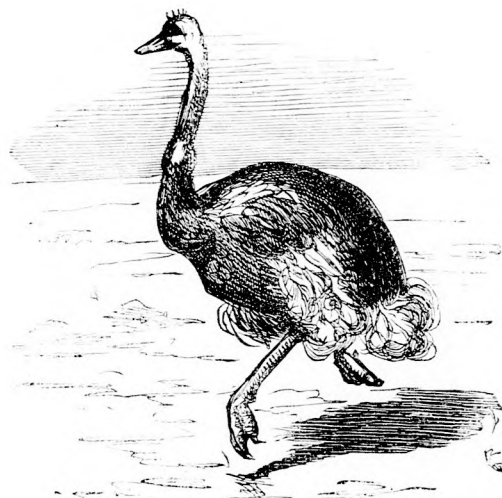
Mulatság a	De ezikázva,
Sik jég hátú,	Koresolyazva
Amde állva	Ha a lábod
Hülve, fázva,	Röppel járva
Bizony kába	Karezolgat a
Mulatság a!	Jégtablára:

Szebb mulatság nincs is talán —
Amde csak a munka után.

➡ Kiadói értesítés. ➡

A „Kis Lap“-nak január havi folyama, a 14-ik számmal kezdődik, s így azon t. előfizetők, kik a IV. kötet első számait 1-13 nem bírják, 1 frt. előleges beküldése mellett vagy utánvétellel azokat megszerezhetik.

TERMÉSZETRAJZI FŐLADVÁNY.

A ki az én kis olvasóim közül az itt lerajzolt képekhez a legjobb és önálló (szülék, tanítók, gyám stb. által hitelesített) munkálatot beküldi, az igen, igen szép könyvet nyer jutalmul Forgó bácsitól

Pest-bécsi irodalmi és művészeti intézet Deutsch testvérek. Felelős szerkesztő: *Forgó bácsi*.
Ára negyedévre 1 frt 20 kr. — Megjelen hetenként egyszer 16 oldalon. —